

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8CdoPr/10/2024
Identifikačné číslo spisu:	1317202383
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1317202383.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Branislava Kráľa v spore žalobkyne L.. G. O.L., narodenej XX. T. XXXX, G., Z. M. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, Bratislava, Šoltésovej 7325/14, proti žalovanej Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., Bratislava, Einsteinova č. 21, Digital Park I, IČO: 31 351 026, zastúpenej advokátskou kanceláriou Bartošík Šváby s.r.o., Bratislava, Plynárenská 7/A, IČO: 35 929 049, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11Cpr 3/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. februára 2023 sp. zn. 15CoPr/6/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Zb. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) z 30. júna 2020, č.k. 11 Cpr 3/2017-406, v spojení s opravným uznesením z 10. novembra 2021, č.k. 11 Cpr 3/2017-460, ktorým zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala „určenia, že skončenie pracovného pomeru dohodou ku dňu 15. decembru 2016 je neplatné“ a žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnej výške (výrok I.); žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II).

1.1. Po právnej stránke prvoinštančný súd rozsudok odôvodnil ustanoveniami článku 2 základných zásad, § 1 ods. 1, ods. 4, § 17 ods. 1, § 59 ods. 1, § 60 ods. 1, ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonníka práce“), § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 320 CSP, § 2 ods. 1, ods. 2, § 2a ods. 1, ods. 2, § 6 ods. 1, ods. 2, § 8, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom

zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“). Uviedol, že považoval za preukázanú existenciu pracovného pomeru medzi stranami sporu, pričom nebolo sporné, že dňa 29. novembra 2016 strany sporu uzavreli dohodu o skončení pracovného pomeru, sporné boli okolnosti podpisu dohody. Žalobkyňa v spore tvrdila, že v tiesni, pod nátlakom priamej nadriadenej, podpísala dohodu o skončení pracovného pomeru ku dňu 15. decembru 2016. Skončenie pracovného pomeru označila za neplatné z dôvodu, že predmetná dohoda bola uzatvorená v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s § 37 Občianskeho zákonníka; trvala na ďalšom zamestnávaní a žiadala o pridelovanie práce.

1.2. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že stretnutie, za účelom rokovania o ukončení pracovného pomeru, iniciovala sama žalobkyňa. Prítomný bol aj jej známy, advokát (v spore vypočutý svedok M.. L. H.), ktorý ju zastupoval v iných sporoch, ale v tomto prípade, bol len „morálnou oporou“. Podľa prvoinštančného súdu bolo irelevantné, či mal svedok uzatvorenú dohodu o zastupovaní, alebo nie, faktom zostáva, že bol prítomný pri uzatváraní dohody, má právnické vzdelanie a v prípade, ak by zistil rozpor s právnymi predpismi, alebo iný nesúlad, žalobkyňa mala možnosť konzultovať a radiť sa s ním. Svedok potvrdil, že žalobkyňa mu povedala, že dostala na výber, buď dohoda o skončení pracovného pomeru, alebo jej zoberú poverenie, ale ona o ponúkané referentské miesto nemala záujem, nebola s ním stotožnená. Skutočnosť, že žalobkyňa nemala záujem ďalej pracovať u žalovanej na pozícii uvedenej v pracovnej zmluve nebola sporná, potvrdila ju sama žalobkyňa. V situácii, keď nemala záujem o referentské miesto je zjavné, že mala záujem skončiť pracovný pomer, iná východisková situácia sa v tomto spore nejavila a hoci svedok uviedol, že on osobne by dohodu dobrovoľne nepodpísal, žalobkyni to zjavne neporadil, potvrdil, že skúmal dohodu z formálneho hľadiska, návrh vnímal ako „tu a teraz“ a ak žalobkyňa nepristúpi, tak sa nedohodnú. Aj z týchto slov svedka bolo zjavné, že rokovanie sa týkalo dohody, vo výpovedi nepotvrdil žiaden nátlak na žalobkyňu, nebolo jej nič vytýkané a keď rokovanie dospelo k štádiu odstupného, opustil miestnosť a po podpise dohody sa strany formálne rozlúčili. Z výpovede svedka nebolo preukázané ani tvrdenie žalobkyne, že dohodu podpísala pod nátlakom. Sama stretnutie iniciovala, obsah dohody formálne posúdil jej právnik, mala dostatočný časový priestor, dohoda bola slobodná, vážna, určitá a zrozumiteľná, takže rozpor s ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka žalobkyňa podľa súdu prvej inštancie nepreukázala, z ktorého dôvodu dohodu považoval za platný právny úkon.

1.3. Žalovaná v spore ďalej argumentovala rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III zo dňa 1. júna 2018, sp. zn. 24Cpr/5/2017 (vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 9Cdo/62/2021 resp. 9Cdo/183/2021 - pozn. dovolacieho súdu), týkajúceho sa obdobného sporu žalobkyne voči Wüstenrot poisťovni a.s., o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou dňa 29. novembra 2016. V tomto spore bolo rozhodnuté tak, že žaloba žalobkyne bola v celom rozsahu zamietnutá, pretože súd nedospel k záveru, že by žalobkyňa konala pod takým psychickým donútením, ktoré by spôsobovalo neplatnosť jej úkonu. Súd neprijal argumentáciu žalobkyne, že hrozba odobratia poverenia na vedenie centra je bezprávnou vyhrážkou, nakoľko hrozbu odvolania z riadiacej funkcie nie je možné v pracovných vzťahoch považovať za nedovolené konanie a vedúci zamestnanci môžu byť takémuto tlaku vystavení. Žalobkyňa nekonala ani v časovej tiesni. Predložené listinné dôkazy svedčali o opaku, žalobkyňa mala čas na rozmyslenie, o skončení pracovného pomeru sa radila so svojim právnikom, ktorý bol prítomný i pri podpise dohody. Súd nevykonal dôkaz svedeckou výpoveďou, pretože ak by M.. L. H., či už ako advokát pri výkone svojho povolania, alebo ako osoba ktorej žalobkyňa dôverovala zistil, že vôľa žalobkyne skončiť pracovný pomer nie je slobodná a skutočná, nepochybne by nemohol s podpísaním dohody súhlasiť. Sporné tvrdenia strán, či L.. M. N. hovorila žalobkyni, že ak nepodpíše dohodu, bude jej pridelovaná iná práca mimo Košíc a za rozdielnu mzdu, respektíve či povedala žalobkyni len to, že ak bude pracovný pomer pokračovať, bude musieť absolvovať školenia v iných centrách v Košickom kraji, ako aj to, či bol pracovný výkon žalobkyne uspokojivý alebo nie, súdy nižších inštancií nepovažovali za skutočnosti dôležité pre rozhodnutie sporu. Rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 29. apríla 2020 sp. zn. 7CoPr/1/2019.

1.4. V aktuálnom spore bola situácia obdobná ako vo veci sp. zn. 24Cpr/5/2017, žalobkyňa neplatnosť

dohody o skončení pracovného pomeru založila čiastočne na totožných argumentoch, ktoré neskôr rozšírila. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštalácie dospel k rovnakému záveru ako Okresný súd Bratislava III v už spomínanej veci, keďže žalobkyňa ani v tomto spore, kde bolo vykonané rozsiahlejšie dokazovanie, nepreukázala, že konala pri podpisovaní dohody o skončení pracovného pomeru pod takým psychickým donútením, ktoré by spôsobovalo neplatnosť tohto úkonu. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že uzatvorená dohoda je v rozpore s dobrými mravmi, ale vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že rokovania o skončení pracovného pomeru iniciovala sama, o termíne rokovania vedela s časovým predstihom a na stretnutí sa zúčastnila spolu s právnikom, ktorého prítomnosť si sama zabezpečila. Svedok potvrdil, že si žalobkyňa mala možnosť dohodu dôkladne prečítať. Žalobkyňa napokon ani nežiadala o uvedenie dôvodu skončenia pracovného pomeru v predmetnej dohode, rokovania pri jej uzatváraní sa týkali iba výšky odstupného. V tomto spore žalobkyňa rozporovala rukou dopísanú sumu odstupného v dohode o skončení pracovného pomeru, pričom tvrdila, že to bolo bez súhlasu predstavenstva žalovanej, čo nepreukázala. Súd prvej inštalácie mal za to, že žalovaná bola oprávnená konať aj prostredníctvom splnomocnených osôb, preto svedkyňa Ing. Bič, ako splnomocnená osoba, bola oprávnená rokovať o výške odstupného a ani dopísanie sumy odstupného rukou neskôr do textu podpísanej dohody nebolo dôvodom na neplatnosť právneho úkonu. Žalovaná akceptovala takýmto spôsobom dohodnutú výšku odstupného a žalobkyni ju aj vyplatila. Zo strany L. N. nešlo o konanie, ktoré by predstavenstvo žalovanej neodsúhlasilo, ani o konanie, na ktoré by nemala oprávnenie. Žalobkyňa ďalej namietala, že pracovná zmluva, ktorá bola uzatvorená, nemala zákonné náležitosti, avšak pre rozhodnutie vo veci bolo irelevantné, či mala všetky náležitosti, nakoľko ich absencia nespôsobovala neplatnosť vzniku pracovného pomeru; v spore navyše nebolo sporné, že pracovný pomer existoval a bol na dobu neurčitú.

1.5. Súd prvej inštalácie sa ďalej zaoberal tým, či bola sporná dohoda uzatváraná pod nátlakom, v tiesni a či odporuje dobrým mravom. Poukázal na to, že slobodou vôle sa rozumie neexistencia pôsobenia vonkajších rušivých vplyvov, ktoré konajúcu osobu zbavujú voľnosti rozhodnúť sa, či určitý prejav vôle vykonať, alebo túto voľnosť neprimerane obmedzujú. Za nedostatok slobodnej vôle sa považuje iba konanie pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka, alebo tretej osoby. Teória občianskeho práva rozoznáva dva druhy nátlaku, fyzické donútenie, čo v tomto prípade žalobkyňa ani netvrdila, ani nebolo preukázané, alebo bezprávnou vyhrážkou. Bezprávnou vyhrážkou je psychickým donútením a aby bola spôsobilá neplatnosť právneho úkonu, musí byť protiprávna. V tomto spore mal preukázané, že už pri podpisovaní poverenia vedením centra si žalobkyňa musela byť vedomá, že v zmysle tohto poverenia, hoci bolo udelené na dobu neurčitú, mala žalovaná právo poverenie zrušiť, a to jednostranným písomným rozhodnutím a dňom takéhoto rozhodnutia by sa jej poverenie zrušilo. Toto ustanovenie upravujúce spôsob zrušenia poverenia bolo súčasťou samotného poverenia a žalobkyňa s ním bola od začiatku pracovného pomeru, respektíve udelenia poverenia, oboznámená. Je nevierohodné, že si mohla myslieť, že jej poverenie vedením centra je časovo neobmedzené a ona bude vykonávať u žalovanej iba riadiacu funkciu na dobu neurčitú. Keďže žalovaná upozornila žalobkyňu, že v prípade neuzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru bude pokračovať v práci ďalej ako referent podľa uzatvorenej pracovnej zmluvy, pričom podľa nej boli miestom výkonu práce pracoviská Wüstenrot stavebnej sporiteľne a.s. v Košickom samosprávnom kraji a žalobkyňa ako zamestnanec súhlasila s tým, že ju žalovaná vyšle na pracovnú cestu aj mimo obvodu obce jej pravidelného pracoviska alebo bydliska na nevyhnutne potrebné obdobie (§ 1 článok 2 pracovnej zmluvy), konanie žalovanej prvoinštančný súd nevyhodnotil ako bezprávnou vyhrážkou. Taktiež nezistil pri konaní žalovanej rozpor s dobrými mravmi. Bolo preukázané, že otázka dohody o skončení pracovného pomeru nebola pre žalobkyňu prekvapivá, nebola konfrontovaná s možnosťou skončenia pracovného pomeru náhle a bez prípravy. V spore bolo preukázané, že strany sporu o možnosti ukončenia pracovného pomeru dohodou rokovali. O tom, že otázka skončenia pracovného pomeru dohodou bola aktuálna už v októbri 2016 svedčí i mailová komunikácia, ktorú do spisu založila samotná žalobkyňa, pričom to bola práve ona, kto inicioval stretnutie, ktorého obsahom bola otázka dohody o skončení pracovného pomeru. Žalobkyňa sama pred stretnutím so svojou nadriadenou L. N. oslovila rodinného známeho, aby sa stretnutia o spôsobe skončenia pracovného pomeru zúčastnil s ňou. Bolo preukázané, že na stretnutí bol dostatočný časový priestor na prečítanie si dohody, oboznámenie sa s jej obsahom, prerokovanie obsahu s prítomným právnikom, takže nebola v časovej tiesni, ani iný nátlak bol pri podpisovaní dohody v spore

preukázaný. Dohoda bola uzatvorená slobodne, vážne, žalobkyňa nebola v tiesni a mala možnosť slobodne sa rozhodnúť, či skončí pracovný pomer dohodou alebo bude pokračovať v pracovnom pomere na pozícii odborného referenta podľa uzatvorenej pracovnej zmluvy. Podľa judikatúry nejde o bezprávnú vyhrážku a nemožno ani považovať za zneužitie výkonu práva na ujmu zamestnanca okolnosť, ak zamestnávateľ svoj návrh na skončenie pracovného pomeru odôvodní tým, že podľa jeho názoru existujú dôvody, pre ktoré by mohol so zamestnancom pracovný pomer skončiť okamžite, prípadne po oznámení rozhodnutia o zmene organizačnej štruktúry dá zamestnancovi na výber či zotrvá na inej pozícii, alebo s ním bude rozviazaný pracovný pomer. Preto podľa súdu prvej inštancie za bezprávnú vyhrážku nemožno považovať ani upozornenie zamestnávateľa, že zamestnancovi bude pridelená práca podľa pracovnej zmluvy v prípade odvolania poverenia. Za bezprávnú vyhrážku by sa mohol považovať zo strany žalovanej psychický nátlak niečím, čo by nebola oprávnená urobiť. Obavy žalobkyne, že jej bude odňaté poverenie, ani pridelenie práce podľa pracovnej zmluvy, teda aj mimo Košíc, nemožno preto považovať za bezprávnú vyhrážku, ani za okolnosť zakladajúcu neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru, ktorá obsahom a ani účelom neodporuje zákonu, neobchádza ho, neprieči sa dobrým mravom. Nezistila sa tak neplatnosť predmetnej dohody pre rozpor s dobrými mravmi, ani z dôvodov uvádzaných v ustanovení § 37 Občianskeho zákonníka.

1.5. Prvoinštančný súd zamietol návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov O. U.H., O. R. V. V. F., ktorých navrhovala vypočuť za účelom preukázania vierohodnosti tvrdení L. N., nakoľko doplnenie dokazovania nepovažoval za hospodárne. Navrhované svedkyne neboli pri uzatváraní dohody a podľa žalobkyne mali preukázať nevierohodnosť tvrdení L. N.. Ak by aj nadriadená pri osobnom stretnutí upozornila žalobkyňu, že po odňatí poverenia bude jej povinnosťou absolvovať školenie a môže to byť aj mimo Košíc, citovala by jej iba ustanovenia jej pracovnej zmluvy. Navyše súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom svedka, ktorý bol osobne pri podpisovaní dohody o skončení pracovnej zmluvy a jeho výsluchom nebolo preukázané, že by na žalobkyňu bol vyvíjaný nátlak, alebo sa jej niekto vyhrážal. Po prednesení záverečných rečí a vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania a odročení pojednávania za účelom vyhlásenia rozhodnutia, žalobkyňa do spisu doložila ďalšie listinné dôkazy. S poukazom na ustanovenie § 320 CSP súd prvej inštancie zrušil uznesenie o skončení dokazovania a oboznámil sa s ďalšími predloženými listinnými dôkazmi, ktoré sa týkali základnej organizácie odborového zväzu, odobratia poverení iným pracovníčkami, pracovných zmlúv a dohôd o skončení pracovného pomeru s inými zamestnancami, protokolov a oznámení inšpektorátu práce, vyjadrenia W. C. V. I. Š.. Po oboznámení sa s ich obsahom konštatoval, že nepreukazovali žalobkyňou tvrdené skutočnosti týkajúce sa okolností uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru, ktorá bola stranami sporu uzatvorená dňa 29. novembra 2016 a ktorej neplatnosti sa žalobkyňa v spore domáhala.

1.6. Pokiaľ ide o žalobkyňou namietanú diskrimináciu, ktorej sa žalovaná mala dopustiť v súvislosti s jej členstvom v odborovej organizácii Wüstenrot Land, čo žalovaná poprela a tiež to, že by voči žalobkyňi porušila zásadu rovnakého zaobchádzania, súd prvej inštancie uviedol, že dôvodom pre ukončenie poverenia malo byť nedostatočné plnenie pracovných úloh, nie členstvo v odborovej organizácii, preto tvrdenia žalobkyne o údajnom porušovaní zásady rovnakého zaobchádzania označil za neopodstatnené a nepravdivé. Žalobkyňa nezmenila žalobný petit, neformulovala žiaden nový návrh týkajúci sa údajného diskriminačného konania žalovanej, pričom ani neoznačila vo vzťahu ku ktorému zamestnancovi sa jej javí konanie žalovaného ako diskriminačné. Nedomáhala sa, aby žalovaná upustila od svojho konania, napravila protiprávny stav alebo poskytla primerané zadostučinenie. Za skutočnosť, z ktorých možno usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo, označila, že neexistuje žiadne vysvetlenie, prečo by sa po pol roku práce pre žalovanú rozhodla ukončiť zamestnanie, pre ktoré sa slobodne rozhodla. K tomuto súd prvej inštancie uviedol, že mu nie je známy myšlienkový pochod žalobkyne, pre ktorý sa rozhodla pre prácu u žalovanej a nemôže byť úlohou súdu posudzovať vnútornú motiváciu, pre ktorú sa žalobkyňa rozhodla podpísať dohodu o skončení pracovného pomeru za situácie, že žiaden nátlak nebol v spore preukázaný. Navyše, motív naznačila sama žalobkyňa, keď uviedla, že nechcela, aby jej zobrali poverenie, pretože nechcela pokračovať ako referent. Ako ďalší dôvod žalobkyňa uviedla, že ju šikanovala krajská riaditeľka tým, že jej opakovane predložila neskoro na podpis pracovné zmluvy. V uvedenom smere prvoinštančný súd konštatoval, že samotný fakt, že zmluva nie je

predložená včas na podpis, nie je diskriminačné konanie, preto aj keby bola táto okolnosť preukázaná, nejedná sa o prejav diskriminácie vo vzťahu k žalobkyni. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že diskriminácia sa prejavovala tým, že sa jej žalovaná snažila zbaviť z dôvodu členstva v odborovej organizácii a eventuálna výpoveď by bola neplatná bez súhlasu odborovej organizácie, tak k predmetnému prvoinštančný súd zasa konštatoval, že žalobkyňa od začiatku sporu netvrdila, že bola členkou odborovej organizácie a ak by aj bola, táto okolnosť nebola podstatná, pretože pri uzatváraní dohody o skončení pracovného pomeru zamestnávateľ (žalovaná) nemala povinnosť prihladiť na členstvo v odborovej organizácii, či na jej súhlas so skončením pracovného pomeru. Ak bola žalobkyňa členom odborovej organizácie, nebolo logické jej tvrdenie, že ju žalovaná diskriminovala, pretože si musela byť vedomá, že v prípade iného spôsobu skončenia pracovného pomeru ako dohodou, teda výpoveďou, postup žalovanej by si vyžadoval aj prerokovanie výpovede. Ak by bola žalobkyňa preložená do iného mesta, mala stále možnosť brániť sa voči konaniu žalovanej, ktoré považovala za protiprávne, súdnou cestou, čo neurobila a zvolila si ukončenie pracovného pomeru dohodou. Konanie žalovanej v súvislosti s uzatvorením dohody o skončení pracovného pomeru nebolo preto možné označiť ako diskriminačné. Nebolo preukázané, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Pri posudzovaní konania žalovanej z hľadiska antidiskriminačného zákona sa súd prvej inštalácie nezaoberal jej konaním vo vzťahu k O. U.H., O. R., ani vyjadreniami bývalých pracovníkov žalovanej, s ktorými vedie súdne spory. Predmetné vyjadrenia iba naznačovali, že nielen vo vzťahu k žalobkyni žalovaná pri nepochopení úloh uplatňovala obdobný postup, a to odobratie poverenia vedením centra, čo iba preukazovalo, že konanie žalovanej vo vzťahu k žalobkyni nemožno označiť za diskriminačné, ale išlo o prax žalovanej. K predloženým protokolom Inšpektorátu práce Banská Bystrica súd prvej inštalácie uviedol, že zistené nedostatky nemali vplyv na jeho rozhodnutie, nakoľko ako predbežnú otázku neriešil platnosť dojednaného miesta výkonu práce, prípadne obsah pracovnej náplne, keďže v spore bolo jeho úlohou posúdiť, či dvojstranná dohoda o skončení pracovného pomeru je platná. V spore pritom nebolo preukázané, že by bola uzatvorená v rozpore s dobrými mravmi, alebo ustanoveniami Občianskeho zákonníka, či ustanoveniami antidiskriminačného zákona. Žalobkyňa mala na výber, dohodu o skončení pracovného pomeru nemusela podpísať a tak nebolo preukázané, že by ju žalovaná k tomu akokoľvek donútila. Prvoinštančný súd zamietol i návrhy žalobkyne na doplnenie dokazovania, a to výsluchom personalistiek žalovaného A. Š. a A., ktoré mali vysvetliť, prečo žalovaná uzatvárala kombináciu „pracovná zmluva a poverenie“, komu boli tieto poverenia zrušené a z akých dôvodov a tiež to, aby bol W. M. C., A. poverený vypracovaním analytického materiálu o podstatných náležitostiach pracovnej zmluvy z dôvodu posúdenia, či žalovaná mala alebo nemala právo meniť pravidelné pracovisko a druh práce, aby ich prinútil podpísať skončenie pracovných pomerov dohodou. Nakoľko v spore nebolo preukázané, že uzatvorená dohoda o skončení pracovného pomeru je neplatná, nebola potreba doplnenia dokazovania v tomto smere. V spore nebolo preukázané, že by žalovaná menila miesto výkonu práce v prípade žalobkyne. Situácia po odobratí poverenia nenastala, nakoľko žalobkyňa sama iniciovala stretnutie za účelom uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru a takáto dohoda bola uzatvorená, pričom žiadna forma donútenia a ani nátlaku v spore preukázaná nebola. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštalácie vyhodnotil dohodu ako platný právny úkon, preto doplnenie dokazovania považoval za nehospodárne a nadbytočné.

1.7. Rozhodnutie o náhrade trov konania prvoinštančný súd odôvodnil ustanoveniami § 255, § 262 CSP, pričom žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal voči žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Odvolací súd v potvrdzujúcom rozhodnutí uviedol, že po preskúmaní veci sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštalácie založil, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie, vecne správne rozhodol a rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštalácie, že žalobkyňa nepreukázala, že by dohodu o skončení pracovného pomeru z 29. novembra 2016 podpísala pod nátlakom, v tiesni, že by bola v rozpore s dobrými mravmi alebo ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka. K tvrdeniam

žalobkyne v odvolaní, že bola pod nátlakom zo strany žalovanej donútená skončiť pracovný pomer dohodou, odvolací súd uviedol, že právny názor prvoinštančného súdu o tom, že dohoda o skončení pracovného pomeru obsahom, ani účelom neodporuje zákonu, neobchádza ho, neprieči sa dobrým mravom, nie je ani v rozpore s ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka a taktiež že obavy žalobkyne, že jej bude odňaté poverenie, pridelovanie práce podľa pracovnej zmluvy i mimo mesta Košíc nemožno považovať za bezprávnú vyhrážku, je správny. Odvolací súd v okolnostiach veci poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2020, č.k. 7CoPr/1/2019-234, v ktorom krajský súd v obdobne skutkovo i právnej veci žalobkyne náležite vysvetlil dôvody, pre ktoré nemožno dohodu o skončení pracovného pomeru považovať za neplatnú. K námietke žalobkyne o nevykonaní ňou navrhnutého dokazovania výsluchom svedkov, odvolací súd poukázal na bod 30 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie riadne vysvetlil, z akého dôvodu nevykonával dokazovanie navrhnuté žalobkyňou, a to výsluchom svedkov O. U., O. R. V. V. F.. S uvedeným postupom sa odvolací súd stotožnil a dodal, že nevykonanie dôkazu nie je postupom, ktorým by súd odňal žalobkyňi možnosť konať pred súdom, konkrétne s tým, že nebol vypočutý svedok M. L. H. za účelom zistenia, či žalobkyňa uzavrela predmetnú dohodu o skončení pracovného pomeru pod nátlakom, v tiesni, ako tvrdila. Tento svedok bol so žalobkyňou prítomný u žalovanej pred podpisom uvedenej dohody, posúdil ju z formálneho hľadiska, ale nepotvrdil tvrdenie žalobkyne, že dohodu o skončení pracovného pomeru uzavrela v tiesni alebo pod nátlakom.

2.2. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala ustanovením § 420 písm. f) CSP, majúci za to, že jej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1. Výtýkanú vadu zmätočnosti dovolateľka videla v „nezákonnosti a arbitrárnosti“ napadnutého rozsudku a tiež v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu. V súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu poukázala na ustanovenie § 387 ods. 3 prvá veta CSP, v zmysle ktorého sa odvolací súd v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Žalobkyňa uviedla, že prvoinštančný súd vo svojom rozsudku nepovažoval za sporné tvrdenia strán, či pani L. M. N. hovorila žalobkyňi, že ak nepodpíše dohodu o skončení pracovného pomeru, tak jej bude pridelená iná práca, mimo Košíc a za rozdielnu mzdu, za skutočnosti dôležité pre rozhodnutie sporu a z toho dôvodu nevykonával navrhované dokazovanie výsluchom svedkov (O. U., O. R. G. V. V. F.). Žalobkyňa mala za to, že žalovaná jej pohrozila jednostrannou zmenou podstatných náležitostí pracovnej zmluvy, pričom toto jeho konanie malo takú intenzitu, že pod týmto nátlakom bola prinútená skončiť pracovný pomer dohodou o skončení pracovného pomeru z 29. novembra 2016, ku dňu 15. decembra 2016. Zásadnou otázkou teda v tomto prípade bolo, či na takýto postup mala žalovaná právo, a teda či žalobkyňu nútila ku skončeniu pracovného pomeru postupom, ktorý bol v súlade so Zákoníkom práce, alebo či vyvíjala na žalobkyňu nedovolený nátlak tým, že jej hrozila protiprávnym konaním, zneužívajúc svoje postavenie zamestnávateľa. Žalobkyňa mala za to, že až následne na základe výsledkov dokazovania mohol súd posúdiť, či táto hrozba, resp. donútenie mohlo vzbudiť dôvodný strach u konajúceho účastníka. Žalobkyňa ďalej uviedla, že v rámci vedeného súdneho sporu bol realizovaný výsluch svedka M. H., ktorý potvrdil, že žalobkyňa dostala na výber buď dohodu alebo odobratie tzv. Poverenia, pričom sa malo jednať o návrh „tu a teraz“. V tejto súvislosti podotkla, že vedený súdny spor bol individuálnym pracovnoprávnym sporom, preto v zmysle ustanovenia § 319 CSP môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz; na tento účel je zamestnávateľ povinný poskytnúť súčinnosť, ak to možno od neho spravodlivo žiadať.

3.2. Žalobkyňa ďalej poukázala na skutočnosť, že počas celého súdneho sporu namietala neplatnosť samotnej dohody o skončení pracovného pomeru inter alia z dôvodu, že jej obsah týkajúci sa aj jej esenciálnej náležitosti dátumu skončenia pracovného pomeru (odhliadnuc od výšky odmeny a dátumu podpisu zo strany žalovaného) tvorila až po podpise osôb oprávnených konať za žalovaného pani L.. M. N.. V tejto súvislosti namietala, že súd prvej inštancie a rovnako odvolací súd sa v svojich rozsudkoch žiadnym spôsobom nezaoberali žalobkyňou namietanou skutočnosťou, či na vyplnenie podstatnej náležitosti dohody o skončení pracovného pomeru bola pani L.. M. N. aj oprávnená a z akého dôvodu. Žalobkyňa namietala, že odvolací súd sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s jej nosnou odvolacou argumentáciou a preto spôsob rozhodovania odvolacieho súdu o rozhodujúcich argumentoch považovala za arbitrárny a prejav svojvôle.

4. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny a zákonný. Navrhla, aby dovolací súd v zmysle § 447 písm. f) CSP dovolanie žalobkyne odmietol, nakoľko nie je odôvodnené prípustným dovolacím dôvodom a dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 CSP; alebo aby dovolanie v zmysle § 448 CSP zamietol v celom rozsahu, a aby v oboch prípadoch priznal žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je síce procesne prípustné, ale nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (1 Cdo 17/2019, 2 Cdo 225/2018, 3 Cdo 142/2018, 4 Cdo 10/2018, 5 Cdo 9/2019, 7 Cdo 1/2018, 8 Cdo 94/2018, 9 Cdo 4/2020).

9. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd uvádza, že z hľadiska jeho prípustnosti nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady

zmätočnosti podľa tohto ustanovenia; rozhodujúci je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017, 9 Cdo/4/2020). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo ku ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Dovolateľka ňou vytýkanú vadu zmätočnosti videla v „nesprávnosti, nezákonnosti a arbitrárnosti“ napadnutého rozhodnutia, ďalej v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré boli nevyhnutné pre správne posúdenie veci, tiež nevykonala ňou navrhované dokazovanie a napokon namietala nesprávne skutkové a právne závery.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

13. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

14. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu sporu. Prijaté rozhodnutie primerane odôvodnil. Odvolací súd sa v bode 10. až 15. odôvodnenia svojho rozhodnutia zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom vypořiadal s odvolacími námietkami žalobkyne, poukázal na to, že dohoda o skončení pracovného pomeru bola uzavretá vážne, nakoľko žalobkyňa sama navrhla skončenie pracovného pomeru dohodou, vedela, že na stretnutí 29. novembra 2016 bude predložený návrh dohody a tohto stretnutia sa zúčastnil aj jej právnik M. L. H. Žalobkyňa nepreukázala, že podpísala dohodu pod vplyvom bezprávnej vyhrážky. Nepodpísanie dohody automaticky neznamenalo skončenie pracovného pomeru žalobkyne, nemohlo ísť preto ani o konanie v tiesni a žalobkyňa svoju pozornosť zamerala na

výšku odstupného, nežiadala ani o uvedenie dôvodu skončenia pracovného pomeru. Za nedôvodnú považoval aj námietku smerujúcu k povereniu udelenému žalobkyni žalovanou, pretože žalobkyňa podpísala pracovnú zmluvu s dohodnutým obsahom a následne aj prijala poverenie zo strany žalovanej, musela si byť teda vedomá, že v prípade jednostranného rozhodnutia žalovanej o zrušení poverenia bude ďalej povinná plniť svoje povinnosti vyplývajúce z dohodnutého druhu práce a miesta výkonu práce (Košický samosprávny kraj - poznámka dovolacieho súdu) v pracovnej zmluve. V prípade námietky, že žalovaná nedovoleným spôsobom dohodla v poverení tri podstatné náležitosti, poukázal odvolací súd na § 366 CSP. Mal za to, že žalobkyňa jej patriace prostriedky procesného útoku nepoužila v konaní pred súdom prvej inštancie a preto na nové skutkové tvrdenia uvedené v odvolaní neprihliadol. K žalobkyňou spochybnenému oprávneniu L.. M. N. konať v mene žalovanej ako zamestnávateľa odvolací súd uviedol, že žalobkyňa podpísala Dohodu s vyplneným dátumom skončenia pracovného pomeru ako aj s výškou odmeny a ak prijala tento návrh nemôže sa dovolávať neplatnosti Dohody z dôvodu zmeny jej obsahu. Samotná skutočnosť, že text Návrhu Dohody bol v časti napísaný rukou, nespôsobuje jeho neplatnosť, nakoľko ustanovenie § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka umožňuje obsah právneho úkonu zachytený v listinnej forme zachytiť aj napísanou rukou. Vzhľadom k uvedenému pre posúdenie veci nebolo potrebným skúmať, či L.. M. N. bola poverená vpísať do Návrhu Dohody o skončení pracovného pomeru dátum skončenia pracovného pomeru a výšku odmeny. Správnosť súdom prvej inštancie prijatých záverov neboli spôsobilé spochybniť ani žalobkyňou uvádzané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V konaní vedenom pod sp. zn. 1Cdo/5/2010 sa totiž jednalo o odlišný skutkový stav, kedy zamestnanec so zamestnancom uzavreli dohodu o zložení zábezpeky a súd určil, že táto dohoda je neplatná, nakoľko ide o zabezpečovací inštitút, ktorý Zákonník práce nepozná. V konaní vedenom pod sp. zn. 4Cdo/4/2012 bolo predmetom preskúmavania posúdenie, či boli zamestnanci poverení oprávnení podpísať okamžité skončenie pracovného pomeru, čo nebol prípad totožný s prejednávanou vecou. Pokiaľ žalobkyňa svoje odvolanie odôvodnila aj tým, že súd prvej inštancie nevykonával ňou navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov, neuviedla ale konkrétne akých svedkov mal prvoinštančný súd vypočuť. K predmetnému odvolací súd ďalej uviedol, že aj pri konštatovaní existencie pracovnoprávneho sporu, na ktorý sa aplikujú ustanovenia § 316 a nasl. CSP a uplatňuje sa vyšetrovací princíp na rozdiel od prejednávacieho princípu, typického pre všeobecnú úpravu sporov, nezistil, že by v danej veci sa súd prvej inštancie citovanými ustanoveniami Civilného sporového poriadku neriadil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 30.) riadne vysvetlil, z akého dôvodu nevykonával dokazovanie navrhnuté žalobkyňou, a to výsluchom svedkov O. U., O. R. V. V.D. F., s ktorým postupom sa odvolací súd stotožnil a dodal, že nevykonanie tohto dôkazu nie je postupom, ktorým by prvoinštančný súd odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom, keď bol vypočutý svedok M.. L. H. za účelom zistenia, či žalobkyňa uzavrela predmetnú dohodu o skončení pracovného pomeru pod nátlakom, v tiesni, ako tvrdila. Tento svedok bol so žalobkyňou prítomný u žalovanej pred podpisom uvedenej dohody, posúdil ju z formálneho hľadiska, ale nepotvrdil tvrdenia žalobkyne, že dohodu o skončení pracovného pomeru uzavrela v tiesni alebo pod nátlakom. Odvolací súd uzatváral, že prvoinštančný súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia, či dohodu o skončení pracovného pomeru (ne)uzavrela žalobkyňa pod nátlakom, v tiesni, či je v rozpore s dobrými mravmi a ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka a tak nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie navrhnuté žalobkyňou. Odvolací súd sa vysporiadal aj s odvolacími námietkami žalobkyne, ktoré sa týkali nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a neúplného zistenia skutkového stavu. Správnosťou právneho posúdenia veci sa dovolací súd nemal možnosť zaoberať pri uplatnenom dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15. Dovolací súd v súvislosti s poukazom dovolateľky na ustanovenie § 319 CSP v zmysle ktorého bol daný spor individuálnym pracovnoprávnym sporom, a preto mohol súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, uvádza, že zo spisu nevyplýva, že by odvolací súd na to neprihliadal a že by nerešpektoval „slabšie“ postavenie žalobkyne (ako zamestnanca) a že sa - aplikáciou osobitných ustanovení - neusiloval dosiahnuť zrovnoprávnenie procesných možností strán sporu. I keď súd môže v individuálnych zamestnaneckých sporoch vykonať aj taký dôkaz, ktorý zamestnanec nenavrhol (§ 319 CSP), neznamená to zároveň povinnosť súdu vykonať každý zamestnancom navrhnutý dôkaz. Aj za účinnosti novej právnej úpravy totiž naďalej platí, že o návrhu na vykonanie dokazovania rozhoduje súd. Súd rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Dôkazy hodnotí súd podľa

svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 ods. 2 CSP). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP). V danom spore sa ale odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, preto nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2 a 3 CSP; pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu z 25. júna 2020 sp. zn. 8Cdo/258/2019).

16. K prípadnej nespokojnosti dovolateľky s tým, ako súdy postupovali v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a tiež ako vyhodnotili niektoré dôkazy (napr. nepreukázanie existencie bezprávnej vyhrážky; nepreukázanie slobodnej vôle žalobkyne pri podpisovaní dohody za prítomnosti tretej osoby), vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Súčasná právna úprava na takomto názore zotrvala (v súvislosti s tým pozri 2Cdo/159/2017, 3Cdo/59/2017, 5Cdo/47/2017, 7Cdo/42/2017, 9Cdo/86/2020, 9Cdo/170/2020). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

17. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z článku 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

18. Hodnotiacia úvaha súdu (t. j. hodnotenie dôkazov úvahou súdu) musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Pri hodnotení dôkazov je súd viazaný tiež skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (I. ÚS 114/2008).

19. Dovolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade

zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. V preskúmvanej veci dovolací súd existenciu vyššie uvedenej vady zmätočnosti (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz a pod.) nezistil. Podľa názoru dovolacieho súdu súdy nižších inštancií správne, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Pokiaľ teda dovolateľka v podanom dovolaní tvrdila, že súdy vykonané dôkazy nevyhodnotili správne, nezaoberali sa ňou tvrdenými skutočnosťami a vzali na zreteľ nedostatočné dôkazy, a teda vychádzali z nesprávnych skutkových zistení a skutkových záverov, dovolací súd uvádza, že táto skutočnosť sama osebe rovnako nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dovolací súd uzatvára, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj bod 16 tohto rozhodnutia).

21. Pokiaľ dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP ďalej namietala, že v dôsledku nesprávneho právneho záveru odvolacieho súdu o (ne)platnosti dohody z dôvodu oprávnenia L. M. N. konať za žalovanú, bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a tiež 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je ani v súčasnosti (po 1. júli 2016) žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmätočnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020).

22. V posudzovanom prípade dovolací súd uzatvára, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

23. V snahe autenticky porozumieť textu dovolania (IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) sa dovolací súd v ďalšom zaoberal prípustnosťou dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 CSP v súlade s § 432 CSP. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania nie je viazaný (a zároveň obmedzený) rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktoré v dovolaní označil dovolateľ (viď rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VObdo/2/2020 a tiež 1VCdo/2/2022, 8Cdo/278/2019). Žalobkyňa v okolnostiach danej veci mala za to, že žalovaná jej pohrozila jednostrannou zmenou podstatných náležitostí pracovnej zmluvy, pričom toto jeho konanie malo takú intenzitu, že pod týmto nátlakom bola prinútená skončiť pracovný pomer dohodou o skončení pracovného pomeru z 29. novembra 2016. Zásadnou otázkou v tomto prípade bolo, „či na takýto postup mala žalovaná právo, a teda či žalobkyňu nútila ku skončeniu pracovného pomeru postupom, ktorý bol v súlade so Zákonníkom práce, alebo či vyvíjala na žalobkyňu nedovolený nátlak tým, že jej hrozila protiprávnym konaním, zneužívajúc svoje postavenie zamestnávateľa?“. Z uvedeného je zjavné, že žalobkyňa v preskúmvanej veci namietala nesprávne právne posúdenie kritérií rozhodných pre vyslovenie záveru o existencii bezprávnej vyhrážky,

ku ktorej došlo podľa jej názoru zo strany žalovanej v rámci kontraktačného procesu vedúceho k uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru. Namietala správnosť riešenia uvedenej otázky odvolacím súdom a tým odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Po konštatovaní prípustnosti dovolania so zreteľom na riadne nastolenú právnu otázku spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 CSP dovolací súd pristúpil k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke.

24. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

26. Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

27. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podriadení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (*questio iuris*). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (*questio facti*), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t.j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

28. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu "právna otázka" a tiež spôsob zadefinovania a špecifikovania tejto otázky v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj otázku procesnoprávnu.

29. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický "odklon" jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od "ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu". V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili.

30. Podľa § 60 ods. 1 Zákonníka práce ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na skončení pracovného pomeru, pracovný pomer sa skončí dohodnutým dňom.

31. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

32. Jeden z možných spôsobov skončenia pracovného pomeru je dohoda o skončení pracovného pomeru uzavretá medzi zamestnancom a zamestnávateľom. Ide o dvojstranný právny úkon, ktorý k svojmu vzniku vyžaduje zhodný, slobodný, určitý a vážny prejav vôle zmluvných strán. O právny úkon

slobodný nejde v prípade priameho fyzického donútenia, pri ktorom je vôľa konajúceho nahradená vôľou donucujúceho subjektu. Neslobodný je tiež právny úkon, pri ktorom vôľu prejavujúci subjekt konal pod vplyvom bezprávnej vyhrážky.

33. Najvyšší súd už v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/306/2009 a sp. zn. 3Cdo/58/2012 uviedol, že v prípade bezprávnej vyhrážky ide o konanie, ktorého účinky sú relevantné z hľadiska vyvolania neslobody vôle, v dôsledku ktorého účastník koná pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka (prípadne tretej osoby), ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Bezprávna vyhrážka je okolnosť takého druhu a intenzity, ktorá pôsobí na konajúceho tak, že pod jej vplyvom sú v ňom vyvolané obavy alebo strach, ktoré ho následne vedú k urobeniu právneho úkonu, ktorý by inak neurobil.

34. Medzi bezprávnou vyhrážkou a urobením právneho úkonu musí byť vzťah príčiny a následku. Vyhrážka musí byť bezprávna (právom nedovolená); o takú vyhrážku ide vtedy, ak je ňou vynucované niečo, čo ňou nesmie byť vynucované.

35. Nejde preto o prípad donútenia relevantného podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak niekto druhému hrozí niečím, čo má právo urobiť. Podmienkou však je, že takáto oprávnená hrozba sa týka vynucovaného správania [napr. veriteľ hrozí dlžníkovi (ktorý ani po rozsudku nesplnil svoju povinnosť), že podá proti nemu návrh na exekúciu]. Ak niekto hrozí druhému pri urobení právneho úkonu tým, čo je oprávnený urobiť, môže ísť o bezprávnú vyhrážku len za predpokladu, že ju použil na to, aby na druhom účastníkovi vynútil nejaké konanie, ktoré s tým, čím sa hrozí, nijako nesúvisí a ktoré takouto hrozbou nie je možné vynucovať (napr. podanie trestného oznámenia za skutok, ktorého sa druhá osoba naozaj dopustila, ak táto druhá osoba nepredá vec osobe podávajúcej oznámenie, hoci by ju inak predat nechcela). Okolnosti vylučujúce slobodu vôle konajúceho musia mať pritom základ v objektívne existujúcom stave. Vyhrážka, pokiaľ jej účinky majú byť relevantné v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa stať pohnútkou pre prejav vôle konajúcej dotknutej osoby tak, že táto koná vo svoj neprospech.

36. Súd nižších inštancií v rámci zisteného skutkového stavu uviedli, že po vykonanom dokazovaní mali za preukázané, že v danom prípade bola dohoda o skončení pracovného pomeru z 29. novembra 2016 uzatvorená slobodne, vážne, žalobkyňa nebola v tiesni a mala možnosť slobodne sa rozhodnúť, či skončí pracovný pomer dohodou alebo bude pokračovať v pracovnom pomere na pozícii odborného referenta podľa uzatvorenej pracovnej zmluvy. Nebolo teda preukázané jej tvrdenie, že dohodu o skončení pracovného pomeru podpísala pod nátlakom, v tiesni a že bola v rozpore s dobrými mravmi alebo ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka. Za bezprávnú vyhrážku odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie nepovažoval oznámenie zamestnávateľa, že zamestnancovi/žalobkyni bude po odvolaní poverenia na výkon riadiacej funkcie pridelená práca podľa pracovnej zmluvy na pozícii odborného referenta, aj mimo jej aktuálneho miesta práce. V § 1 ods. 1 pracovnej zmluvy sa jej zmluvné strany totiž dohodli na tom, že žalobkyňa bude pre žalovanú vykonávať druh práce - odborný referent pre prevádzku Wüstenrot centra, v § 1 ods. 2 pracovnej zmluvy bolo miesto výkonu práce dohodnuté ako „pracoviská Wüstenrot poisťovne, a.s. v Košickom samosprávnom kraji“. I keď žalovaná poverením zo dňa 29. apríla 2016, na dobu neurčitú, poverila žalobkyňu vedením Wüstenrot centra v Košiciach 2, ostatné práva a povinnosti vyplývajúce pre žalobkyňu z pracovnej zmluvy zostali nedotknuté. Vychádzajúc z toho, že žalobkyňa uzavrela so žalovanou pracovnú zmluvu za podmienok v nej uvedených a následne prijala jednostranné poverenie na vedenie Wüstenrot centra v Košiciach 2, z ktorého je zrejmé, že ho možno zo strany žalovanej kedykoľvek zrušiť, musela si byť vedomá toho, že v prípade jednostranného rozhodnutia žalovanej o zrušení poverenia bude ďalej povinná plniť svoje povinnosti vyplývajúce z dohodnutého druhu práce podľa obsahu pracovnej zmluvy. Vzhľadom k uvedenému, argumentáciu žalobkyne o konaní v tiesni vzhľadom na hrozbu odobratia poverenia žalovanou nepovažovali sudy nižších inštancií za dôvodnú.

36.1. Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších inštancií (§ 442 CSP) dovolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci nebola preukázaná existencia bezprávnej vyhrážky zo strany žalovanej a preto dohodu o skončení pracovného pomeru nemožno označiť za neplatný právny úkon.

Žalovaná ako zamestnávateľ oznámením žalobkyni, že po odvolaní poverenia na výkon riadiacej funkcie jej bude pridelená iná práca (na pozícii odborného referenta), len realizovala jej prislúchajúce oprávnenia vyplývajúce z pracovnej zmluvy a Zákonníka práce. Vzhľadom na to nebola preukázaná kauzálna súvislosť medzi potenciálnou bezprávnou vyhrážkou a vynucovaným úkonom - dohodou, ako jeden z predpokladov bezprávnej vyhrážky. Žalobkyňa mala stále možnosť zotrvať v pracovnoprávnom vzťahu, avšak na inej pozícii. S ohľadom na už uvedené dovolací súd uzatvára, že závery súdov nižších inštancií nie je možné považovať za nesúladné s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu v otázke bezprávnej vyhrážky v pracovnoprávných vzťahoch, ktorú aj s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu správne posúdili.

37. Z uvedených dôvodov žalobkyňou uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd nepovažoval za relevantný z hľadiska tohto ustanovenia. Keďže napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke posúdenia bezprávnej vyhrážky (4Cdo/306/2009 a 3Cdo/58/2012) dovolací súd podané dovolanie ako celok podľa § 448 CSP zamietol.

38. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP)..

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.